

הארט השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת פנחס תשפ"ב

(בלק חו"ל)

גליון: 120

א לעבטיגער שבת

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

פנחס של צדיקים

בפרישיתנו אנו לומדים מגודל כוחם של צדיקים, בהמשכת חיים מהבורא, ולהיות לעזר לעם ישראל להתגבר על היצר מחד, ולהתקרבות לה' מאידך. בתחילת הפרשה אנו מוצאים את סיפורו של פנחס שהשיב את חמתו מעל בני ישראל.

וכך ממשיך זאת המדרש (במדבר כ' כ"ד): משל למלך שהיה עובר וסיעה של נערים עומדים - וקילל אחד מהן את המלך. נתמלא המלך עליהם חמה, בא תושב אחד שהיה ביניהם ונתן משטר (עונש-מכה) אחד לאותו שקילל את המלך, מיד שכחה חמתו של מלך. והנמשל אומר המדרש: כך מי גרם להקב"ה שתשוב חמתו ולא נתכלו כל ישראל? הוי אומר זה פנחס, לקיים מה שנאמר (משלי טז יד): 'חמת מלך מלאכי מות ואיש חכם יכפרנה'.

נצטרפו לטובה ע"י פנחס בכוחו של משה

בהמשך הפרשה; לאחר המגפה - ציווה הקב"ה למשה ואלעזר הכהן: 'ישאו את ראש כל עדת בני ישראל' - שימנו את בני ישראל.

בתחילת מספרם כתוב: 'בני ראובן חנוך משפחת החנוכי, ולאהמייכ ציווי מספרים של בני ישראל - כשם ה' בשם - בגודל כוחם של צדיקים, והשפעתם לבני ישראל: 'כי באהבתו ובחמלתו, הוא שולח לנו בכל דור 'צדיקים אמיתיים' כאלו, שיש כוח בקדושתם להגביר ההבלים הקדושה שנעשין מכיסופים טובים - על ההבלים דס"א שנעשה מכיסופים להיפך. ועיקר המלחמה הזאת זכה פנחס, בכוחו של משה ללחום מלחמה זאת כנגד צאת בלעם הרשע, עד שזכה בקדושתו להגביר ההבלים הקדושה ולצרף אותיות התורה לטוב'.

מחברים בין שמים לארץ

אכן כן גדול הוא כוחם של צדיקים - בתורתם ובעצתם אפשר להתעלות לשמי רום. הם אשר ממשכים קדושה בעולם. בזכותם התקיים: 'ולא כיליתי את בני ישראל בקנאותי', מקנאים הם על ריח הקדושה. אך יחד עם זאת - הם ממשיכים תקוה לכל אחד ואחד. גם לחלושי הכוח, לכל אחד ואחד באשר הוא לכל יישאר בבור אשר כרה ונפל לשם.

הם מעמידים סולם להעלות דברים כלפי מעלה, להתרומם ולהתעלות, מצבים סולם לתוך עמקי הבור, להעלות משם אלו שנפלו לשם וקשה להם לצאת לבדם. וכדברי המדרש (מד"ר שה"ש ה' א): צדיקים מורידים ומגלים את השכינה לתוך העולם.

וכבר מובא בדברי רבינו (ליקו"מ י"ח): שהצדיק לוחם וממיד מלחמות - כנגד קליפת עמלק שהוא פגם הברית. ומאידך הוא מכניע את כל אלו הרודפים אחר חלושי הכוח שבישראל ומחזק אותם, מכניס אותם לעבודת הש"י, וממשיך אותם לבחינת תיקון הברית.

ובליקו"מ מוהר"ן (ח"ב ז): הצדיק מאחד את העולם העליון עם העולם התחתון וכל אשר בהם, וכך יכולה האלוקות להתגלות לכל סוגי האנשים קטנים כגדולים, וכמובא בזהר (ח"ג רע"ה) שהצדיק מחבר בין שמים לארץ.

בכל דרגה ומצב - מאירים לנו הצדיקים. בכוחם זוכים לקדושה מחד, ובתקוותם אנו לא מועדים - אלא קמים ומתעודדים, נתחבר להם ולזיו תורתם, ויוטב לנו.

פניני הפרשה

"פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתו" (כה י"א)

ע"פ המובא בליקוטי מוהר"ן (תורה י"ח): "כשאדם בא לכלל כעס, לא יפעל כבעסו שום אכזריות, ואדרבה ימתיק הכעס ברחמנות, בבחינת: ברוגז רחם תזכור, ועי"ז נעשה עטרה לענווים". וזהו אפ"ל, בדיוקו של קרא: 'פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן' - דיוקו של אהרן - מידת החסד והרחמים. המתיק את הכעס: 'השיב את חמתו' - המתקת הכעס בחסד וברחמים. ובהמשך: 'הנני נתון לו את בריתי שלום' - דהא שלום נמשך ממידת הענווה, כפי הענווה כן הוא השלום (ועיין בליקוטי מוהר"ן י"ד). וכן הוא במדרש (שהש"ר ב' ז): 'אלהיו לא הטרח לשום בריה' - דזהו גם מראה על מידת הענווה. וזהו, ע"י המתקת הכעס - זוכים לענווה - כמובא בתורה זו.

"ולא כליתי את בני ישראל בקנאות" (כ"ה י"א): אפ"ל; 'אלהיו הנביא' בגמטריא: 'מאה ועשרים' - הרומזים ליחיים' - כמנ"ן ימי שנות האדם, והא אלעזר הנביא המשיך חיים כשהסיר חרון אף ה'. ופנחס הוא אליהו.

"ולא כליתי את בני ישראל בקנאות" (כ"ה י"א): ראשי תיבות של: 'ולא כליתי את בני ישראל ב'קנאתי הם ארבעים ושנים (עם הכולל). ואפ"ל בהקדם ע"פ המובא: 'ארבעים ושנים אזכרות בתפילין של יד ושל ראש' (רמב"ם הל' תפילין. הקדמת ת"ז). והא תפילין מכריע את בני"ל לכף זכות, וכמובא (ש"ע א"ח ל"ז): 'וכתב הרא"ש אם זהיר בתפילין כף זכות מכרעתו. ואם פשע בהם כף חובה מכרעתו. שאין לך גדול במצות עשה יותר מתפילין' - וזהו הנרמז כאן בפסוק: 'ולא כליתי את בני ישראל בקנאות' - והא תפילין מכריעו לכף זכות.

"בקנאו את קנאת בתוכם" (כ"ה י"א): הכתוב מנדיש 'בתוכם' - שעבודת הצדיק הוא בתוך כלל ישראל, עינים יחד להעלותם אפילו כשהם רחוקים, וכמובא בליקוטי מוהר"ן (י"ג): שהצדיקים הגדולים במעלה, מעלים אפילו את הנפשות הפגומות מאוד בבחינת עיבור ומחדשם לטובה.

"הנני נתון לו את בריתי שלום" (כ"ה י"ב): 'בריתי' - בריתו של הקב"ה כביכול, וכמובא ב'תיקוני זוהר' (ת' כ"ב) בהקדמה י"א): 'שמאן דמשק בברית מילה, הוא משקר ברותמא דמלאך דאיהו רשמי ביה'. וכן מובא באריות בדברי הזוהר (ח"א סט. ועוד) שזה פגם בשכינה בעצמה.

ומידה טובה מרובה; שבכוח שמירת הברית ממשכים את השפע מהקב"ה בעצמו כביכול, וכמובא בדבריהם (קידושין ל"ט ט): 'כל הבא דבר ערוה לידו וניצל לימנו עושין לו נס', וכן הוא בזהר (ח"ג קס"ו. ר"ג): שהנוטר ברית השכינה מזדווגת לו. ובלקו"מ מ' (ל"א): שכל הנהגות הגלגלים, וכל הנהגות העולם וכל הברכות והשפעות והשפעות הכל תלוי בשמירת הברית. שבכוח הקדושה ומתחברים ל'בריתי' - להקב"ה בעצמו כביכול - ובתנהגה מעל דרך הטבע.

"הנני נתון לו את בריתי שלום" (כ"ה י"ב): ע"י שמירת הברית - ממשכינן שלום, וכמובא בזהר (ח"ג ר"ג): הנוטר ברית, השכינה כביכול אוהזת בו, ושומרת אותו ומקדמת לו שלום. ועיין בליקו"מ (תורה כ"ג): שע"י תיקון הברית זוכין להדרת פנים ולשלום.

"הנני נתון לו את בריתי שלום" (כ"ה י"ב): 'בריתי שלום' - רמז ל'אלהיו הנביא' שישכין 'שלום' בעולם, (והא פנחס הוא אליהו), וכדברי הכתוב (מלאכי): 'הנה אנכי שולח

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ע

"ונאספת אל עמך גם אתה" (במדבר כז יג)

רבי אלטער טעפליקער ורבי מרדכי שוחט נעקדים על קדושת שמו

היה זה החסיד הנודע מגדולי החסידים, הרב החסיד רבי משה יהושע בזשילנסקי, המכונה בפי כל: רבי אלטער טעפליקער, אשר היה ידוע באונותו הרבה מחד ובענוותנותו המופלגת מאידך, ואשר זכה לחבר יותר מעשרה ספרים באורו של רבינו, ובהם הספרים המפורסמים 'השתפכות הנפש' ו'משיבת נפש'... ועוד...

היה זה כאשר התעוררה שיטת ה'קומוניסטים' ברוסיה הסובייטית, וכנגדם נלחמו כותות מתנגדים, ובראשם ה'באנדעס' (כתות הרוצחים) הידועים לשמצה שהרגו ללא עפעף כל מי שנחשד ביניהם לקומוניסט, ובכך נהרגו רבים מבני ישראל, אף שלא היה להם שום קשר לתנועה זו.

בשנים האלו היה רבי אלטער כבר יותר ממששים שנה, וגם הוא נהרג על קידוש שמו יתברך. את ספרו פטירתו, יחד עם פטירתו של עוד אחד מגדולי אנשי – רבי מרדכי שוחט, מספר רבי נתן שטרנהארץ בנו של הגה"ח רבי אברהם, שהעלה אותם ע"ג הכתב:

סופר סתי"ם ובעל מגיה הייתי, התגוררתי ב'ברסלב'. אך באותה העת שהייתי ב'טעפליק' לרגל תיקון ספרי תורה. סרתי עם הספרים לבית רבי אלטער, (שהיה סופר סתי"ם) הוא למד עמי תורה ב'ליקוטי מוהר"ן', ואני הנחתי את הספרים לפנינו על גבי השולחן.

לפתע בוקעות שאגות פרא דרך החלונות, קול עונת, ירי והריגות – אחת מה'באנדעס' הגיע העירה ומשתוללת, אני ורבי ישראל בול – אחי של רבי אברהם ב"ר נחמן, שהה אף הוא בבית, נחרדנו, ורבי אלטער צועק לנו להיחבא. מרוב פחד ובהלה אחזתי בארון ספרים אחד, שמסופקני אם שלוש אנשים היו יכולים להזיזו, הזזתי ונחבאתי מאחוריי. בתוך כך פרצו הפראים הביתה, ירו רייה ויצאו. אך עבר הזעם, יצאתי ממחבואי ראיתי את רבי אלטער יושב כמחייך. אך עד מהרה הפסתי כי דורך עמו נעוץ בו, וכי נשמתו היא כבר למעלה מעלה.

את רבי ישראל מצאתי מסתתר תחת השולחן ורועד. כשעזבו ה'פטרורצ' (כנופיה אחת שבהנהגת ה'פטרור' ימח שמו) את העיר, החלו מקברים את המתים. הלכו אנשי-שלומונו אחר מיטתו של רבי אלטער, והנה לפתע שוב שאגות מות – 'באנדעס' אחרת הגיעה, ושוב הריגות, בעיצומה של הלוייה אף כי תחבו חרב, אך פגע בי בשרוול... נסעתי אז בחזרה לברסלב עירי, כשכולי נרעד ונפחד. חשבתי כי שם אנשים לרווחה.

והנה גם כאן פורצת כחה לבית חמי, רבי מרדכי שוחט, ופוצעת אותו פצעים אנושים תוך צקעת 'קומוניסטי'! הוא נלקח לבית החולים מתבוסס בדמו, וכשעה לפני מותו שואלים אותו לשלומו והוא עונה: 'הרי זה בחסד גדול, כפי שענה מוהר"ן לשאלת מרת אדל בת רבינו לפני הסתלקותו, לאחר שעה החזיר גם הוא את נשמתו הטוהרה.

רבי אלטער טעפליקער הלך לבית עולמו על קידוש שמו; אך יצירתו האדירה ממשיכה להתקיים במלוא תפארתה. סיפורים נפלאים רווחים על מתקברים לדרך רבינו ע"י חיבוריו הקדושים של רבי אלטער טעפליקער; זה מצא בגניזה 'השתפכות הנפש' ואחר מצא דף 'משיבת נפש'.

וזאת לבד מאשר החסידים בעצמם, וביותר 'בני העורים' מתבשמים בספריו הקדושים, אשר על ידם יכולים לקיים למעשה ובתמימות ופשיטות עצות רבינו. וכן להתחזק בדרכי החיזוק הנפלאים שהונחלו מרבינו ומתלמידו הגדול מוהר"ן למען ייטב לנו לעולמים.

"כן בנות צלפחד דוברות" (במדבר כז ז)

סיפורה המופלאה מבתו של רבי געצ'ע מאומן על אביה הגדול

אש להבה היה החסיד השרף רבי אליקים געצ'ע לויבוונא, המכונה רבי געצ'ע מאומאן, אשר היה מגדולי עובדי ה' באומן, היה סמל לעבודת ה' מופלגת במסירותו אין קץ ובכל הכוחות.

וכך העידו עליו אנשי שלומונו (ספר יקרא דחיי) "ידוע מגודל מסירות נפשו בעת התפילה, כי היה מתפלל בהתלהבות ובשאגות ארי, עד שמגודל הצעקות והקולות יצא דם מנחיריו. ובזמנו לא היה דומה לו בעניין מסירות נפש בעבודת התפילה. ואף היה החסיד רבי לוי יצחק בנדר מתבטא עליו: "רבי געצ'ע עוד זכיתי להכירו, אש להבה היה, פניו בערו ולהטו להשם יתברך".

מן המשפיעים המופלאים היה באומן, כשבר דודו רבי שמשון בארסקי, היה מתחלף עמו לסירוגין באמירת השיעור ב'ליקוטי מוהר"ן', כשערב אחד הוא מוסר את השיעור, וערב אחד רבי געצ'ע. זכה והשתדך עם צאצאי רבינו, צאצאיה של מרת שרה בת רבינו, שכידוע רבינו שיבחה מאוד. אשתו הצדקנית מרת אסתר, הייתה ידועה לצדקנית וישרת לב, כדאות לינית שרה בת רבינו.

סיפורים מופלאים אודות רבי געצ'ע סיפרה בתו מרת רחל, (כפי שסיפרה לבתה מרת שרה גלבך שתחיה). אשר מגלים טפח זעיר מעוצם מעלתו וקדושתו.

וכך סיפרה; פגם בהיותה בליל שבת לפני הקידוש – חיפשה את אביה, מחפשת אותו כה וכה, עד שהבחינה באור הבוקע מאשנבי המרתף שבשולי הבית, נכנסה למרתף וראתה את אביה יושב מעוטר בתפילה בדביקות נוראה. היא נבהלה מהמחזה הנורא שראתה והחלה לרעוד. נפנה אליה אביה רבי געצ'ע באמירתו: "בת, אל תתייראי, הרי זה אני".

עוד סיפרה; שפעם ראתה אש בוערת במטבח, ורצה לשם בסערה כדי לכבות את השריפה, פתאום ראתה שאין שם אש כלל, אלא אביה הצדיק רבי געצ'ע עומד שם, ושוב הוא הרגיע אותה בנחת. עלה בסערה השמיה, והוא בן ארבעים שמונה שנים, ביום שביעי של פסח, ונקבר ביום לצידו של רבי אברהם ב"ר נחמן בעיר אומן, אשר בחייהם ובמותם לא נפרדו.

מן ספצ'ר ההוא: ישישי הקדושים | רבי אברהם לא הקפיד

קדים יקדים! היה זה הצדיק רבי אברהם בן רבי נחמן מוילנ'ה, מגדולי הרבנים בגרס'לב, לפני פמאה שנים, שפעם אחד הקפיד בידי תלמידו רבי ישראל כהן, סכום מעות גדול, שאסף עבור חתנת בתו. (נאדעו). ור' ישראל הקביאו מעל האברה, ב'קלוז' (בית הנקטת) באומן, גלי שאף אחד ידע מקד.

לאחר זמן קשקש מרבי ישראל את הקסף ב'חזרה, הלך לקלוז להביאם. אך קשעלה לארבות בית הנקטת, חשכו עיניו – קש'אה ש'ל הקסף שהקפיד אצלו רבי אברהם בן רבי נחמן, נש'רפו קאש. רבי ישראל לא ידע את נפשו מרוב צער. מה יאמר לרבי אברהם, שאסף את כל הסכום ה'ה שנים רבות עבור חתנת בתו. אך ללא בררה, היה מ'כרז לגלות לרבי אברהם את האמת, ש'ל הקסף נש'רף... וכמה השתומם רבי ישראל; שהוא לא ראה על הפנים של רבי אברהם שום שנוי, שום קפיצא או פ'עס, שום פנים חמוצות, אלא המשיך לחבב אותו, ולהיות קרוב אליו כמו מקדם...

כמה ספור זה מלמדנו; ש'לפ'עמים אנו מקפידים וכ'עסים על ח'ברנו על ד'ברים קטנים, על מעשים שהוא אפילו לא אשם בהם, זה היה ש'נגג, נלמד ל'ון ל'כף זכות, ל'סלח ול'מחל. ל'אהב ולה'בליג.

המשך פניני הפרשה

לכם את אליה הנביא... והשיב לב אבות על בנים ולב בנים', וכדבריהם (עדויות ז): 'שאליהו בא לעשות שלום, וזהו: 'ברית שלום'.

'צור את המדינים והכיתם אותם... כי צורים הם לכם' (כ"ה י"ז י"ח). 'צור' לשון יחיד. 'צורים' לשון רבים, וכמובא בהמשך הפסוק: 'זה סובב גם על דבר פער, ועל דבר כזבי. (ויעיין בבעל הטורים). ואפשר להוסיף – לשון רבים, שבהכשלתם את בני ישראל הם הרגו גם את 'גופותיהם' – שנהרגו במגיפה, וגם את 'נשמותיהם' שהכשילום בחטא.

'כי צורים הם לכם בנכליהם' (כ"ה י"ח) (בראשית ל"ז י"ח): 'ויתנכלו אתו בנכליהם' (ענין רש"י כפשוטו), ובפרוש רש"י על 'ויתנכלו' לשון 'ערומיות', כי היצה"ר בא לאדם בערומיות, בשקר. ויעיין ב'אור החיים' ע"ה"פ 'והנחש היה ערום' – מלשון הערמה ודמיון. וכן הוא בגלות מצרים שבאו בערמה – בשקר. וב'ליקוטי הלכות' (גניבה ג) על הבעל דבר: "שהוא הגנב הראשון, ראש לכל הגנבים והרמאים שבעולם, כי הוא מתנהג עם רוב בני אדם בדרך גנבה בערמה ורמאות נפלא בכמה וכמה מיני דרכים שונים שהוא מרמה את האדם, וגונב דעתו בכל עת, עד שרוצה לתפסו במכמורתו רח"ל", וזהו: 'בנכליהם' – שברמאות ובגניבה היצר מכשיל ח"ו את בניי.

'במספר שמות' (כ"ז י"ג) (כ"ז י"ג) – מלשון 'מלשון הכתוב ב'אחי יוסף' (בראשית ל"ז י"ח): 'ויתנכלו אתו בנכליהם' (ענין רש"י כפשוטו), ובפרוש רש"י על 'ויתנכלו' לשון 'ערומיות', כי היצה"ר בא לאדם בערומיות, בשקר. ויעיין ב'אור החיים' ע"ה"פ 'והנחש היה ערום' – מלשון הערמה ודמיון. וכן הוא בגלות מצרים שבאו בערמה – בשקר. וב'ליקוטי הלכות' (גניבה ג) על הבעל דבר: "שהוא הגנב הראשון, ראש לכל הגנבים והרמאים שבעולם, כי הוא מתנהג עם רוב בני אדם בדרך גנבה בערמה ורמאות נפלא בכמה וכמה מיני דרכים שונים שהוא מרמה את האדם, וגונב דעתו בכל עת, עד שרוצה לתפסו במכמורתו רח"ל", וזהו: 'בנכליהם' – שברמאות ובגניבה היצר מכשיל ח"ו את בניי.

'לרב תרבה נחלתו ולמעט תמעט נחלתו איש לפי פקדיו יתן נחלתו' (כ"ד י"ג) (כ"ד י"ג) – מלשון 'מלשון ונהיר – ששמות בני אדם הם המאירים בו. וב'מעבר יב' כותב על דברי המדרש (כי תשא): שאמר הקב"ה לישראל מנה את ישראל, אמר משה 'איני יכול לעמוד על מנינם', אמר לו 'טול ראשי אותיות של שבטים', שכל שם מורה על מהות ועצמות האדם. וב'שיחות הר"ן' (צ"ה): 'שהשם שנותנין לאדם – הוא לפי הפעולה שיש לו לעשות בעולם.

'לרב תרבה נחלתו ולמעט תמעט נחלתו איש לפי פקדיו יתן נחלתו' (כ"ד י"ג) (כ"ד י"ג) – מלשון 'מלשון ונהיר – ששמות בני אדם הם המאירים בו. וב'מעבר יב' כותב על דברי המדרש (כי תשא): שאמר הקב"ה לישראל מנה את ישראל, אמר משה 'איני יכול לעמוד על מנינם', אמר לו 'טול ראשי אותיות של שבטים', שכל שם מורה על מהות ועצמות האדם. וב'שיחות הר"ן' (צ"ה): 'שהשם שנותנין לאדם – הוא לפי הפעולה שיש לו לעשות בעולם.

'על ירדן ירחו' (כ"ז ס"ג) (כ"ז ס"ג) – מלשון 'ירידה, 'יריחו' מלשון עליה, ע"ד מאמרם (ברכות מ"ג): 'איזהו דבר שהנשמה נהנית בו זה הירח', שארץ ישראל תלוי בב' תנאים אם נעשה רצונו של מקום זה של עם ישראל, ואם לאו חלילה 'ולא תקיא הארץ' ח"ו. גם אפ"ל, רמז שיהיו שנים שארץ ישראל יהיה בבחינת 'ירד' – ירידה גלות, ושנים של 'ירחו' – עליה, שעם ישראל יהיו בארץ ישראל.

'למה יגרע שם אבינו מתוך משפחתנו' (כ"ז ד) (כ"ז ד) – אפ"ל שגם בפסח כתוב "למה נגרע", שבענין רבים – שייך לשון זה, שרוצים להיות עמם יחד. כאן בחלוקת הארץ יחד כל שבטי ישראל בגורל, וב'קרבן פסח' הנאכל 'בחבורה'.

'כן בנות צלפחד דוברות' (כ"ז ז) (כ"ז ז) – בגימטריא 'שבעים' – שבעים נפשות בית ישראל, דהא גם הם כלולים בהם – ולכך אכן מגיע להם נחלה. **מריבת קדש מדבר צין'** (כ"ז י"ד) (כ"ז י"ד) – 'מריבת קדש' – אימתי מתגבר היצר במלחמה ומריבה, על 'קדושה' – כשהוא: 'מדבר' – ע"ד שאין היצר מתגבר אלא בלב פנוי מן החכמה (רמב"ם, אי"ב כ"ב). כן אפ"ל: 'מדבר' – מלשון צינה וקיריות, ע"ד 'אשר קרד בדרך', כשאין התלהבות בעבודת ה' מתגבר חמימות היצר וכמובא.

זוית ראיה

כ"ב תמוז (תשמ"ט)

יא"צ האי חסידא רבא

דולה ומשקה מתורתו של

מוהר"ן מברסלב - כיובל שנים

הרה"ח לוי יצחק בנדר זצ"ל

איש אמת היה, ושיחה זו היה

רגול על לשונו:

אם אני מרמה את עצמי,

הנני טיפש. ואם אני מרמה

את חברי הנני גנב. ואת ה'

ית' הרי אין יכולים לרמות.

וכה שח בהתבודדותו: ריבונו

של עולם: פה בעולם עושים

עסק ממני, אך איך יראה

ה'קבלת פנים' הראשון שלי

- שם בעולם האמת!?

הבה ונתחזק גם אנו מעט

יותר-במידה נעלה ונצחית זו

- מידת ה"אמת"!